

РЕШЕНИЕ

№ 239

гр. Плевен, 01.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, IV ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Милена Св. Томова

при участието на секретаря АНЕТА ХР. ЙОТОВА
като разгледа докладваното от Милена Св. Томова Гражданско дело № 20234430106611 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното :

Производството е по иск с правно основание чл. 59 ал.1 от ЗЗД и чл.86, ал.1 от ЗЗД.

Производството по делото е образувано въз основа на постъпила искова молба от „ТОПЛОФИКАЦИЯ ПЛЕВЕН“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление *** против „Милениум фин“ ООД с ЕИК ***.

Ищецът твърди, че ответното дружество се е обогатило за сметка на „Топлофикация-Плевен“ АД със сумата от 431,83 лв., която представлява равностойността на топлинна енергия, доставена до притежаван от ответната страна недвижими имот, находящ се в ***

Твърди се, че с оглед представените с настоящата искова молба доказателства, е несъмнено, че ответникът е „небитов клиент“ по смисъла на разпоредбата на §1, т.3За. (Нова - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) от ДР на ЗЕ. Легалната законова дефиниция за "небитов клиент" е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация, горещо водоснабдяване и технологични нужди или природен газ за небитови нужди. Съгласно разпоредбата на §1, т.2а от ДР на ЗЕ "битов клиент" е клиент, който купува електрическа или

топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди. От анализа на двете дефинитивни разпоредби от ДР на ЗЕ, както в отменената редакция на закона (§1, т.42 и т.43), така и в действащата, следва, че законодателят е използвал като критерии при дефиниране и разграничаване на понятията: вида правен субект (физическо или юридическо лице); нуждите, за които той ползва/купува енергия (битови - за домакинството си, или небитови - по арг. на противното, такива които не задоволяват битови нужди). Определящи са нуждите, за които се ползва/купува енергия. Дефинираните с двете обсъждани правни норми легални понятия, обаче не обхващат изчерпателно всички възможни случаи в практиката. В случая ответникът е търговец, който по занятие извършва търговска дейност. При осъществяване на своята дейност, а не задоволяване на битови нужди, е придобил правото на собственост по отношение на процесния имот, видно от приложените писмени доказателства. Тук следва да се има предвид, че понятието „стопански нужди“, или „небитови нужди“ съгласно действащата ДР на ЗЕ е дори по - широко от търговска дейност и се свързва с нуждите, които задоволява конкретния имот. Несъмнено е, че ответното търговско дружество няма домакинство, няма собствени битови нужди, нито топлоснабдения имот е предназначен за задоволяване на такива, което сочи на небитово ползване на топлоенергията.

Твърди се, че от горното следва, че ответникът е „небитов клиент“, спрямо когото е приложима разпоредбата на чл.149, ал.1, т.2 от ЗЕ, която изисква сключването на писмен договор за продажба на топлинна енергия между топлопреносно предприятие и клиенти на топлинна енергия за небитови нужди. Договорът се сключва при ОУ по чл.298, ал.1, т.2 от ТЗ, които обаче стават задължителни за страните по търговската сделка -ако такава бъде сключена. Разпоредбата на чл.149, ал.1, т.2 от ЗЕ (както в действаща редакция - изм. ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г. — приложима към процесния период, така и в предишната редакция) предвижда, че продажбата на топлинна енергия се извършва на основата на писмени договори при общи условия, сключени между производител и пряко присъединен потребител (клиент - ред. ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) на топлинна енергия за стопански нужди (респ. „небитови нужди“ - ред., ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.). Предвидената

писмена форма е такава за действителност на правоотношението.

Твърди се, че ответното дружество е „небитов клиент“ по смисъла на §1, т. 33а от ДР на ЗЕ /ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г, която е приложима през процесния период, или - “потребител за стопански нужди” §1, т. 43 от ДР на ЗЕ /изм. и доп. ДВ, бр. 74 от 2006 г., отм. ДВ, бр. 54 от 2012 г./ и това обстоятелство се извежда не само от качеството му на търговец, а и по аргумент от противното на нормата на §1, т. 2а от ДР на ЗЕ /нова, ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г./, която определя битовия клиент като такъв, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди, каквито ответното дружество няма и за каквито не би могло да я използва. Ето защо, доказване наличието на валидно облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия между страните в настоящото производство е само с доказателства за сключването на договор в изискуемата писмена форма, какъвто не е бил сключен между ищеца и ответното дружество по воля на последното. Следва да бъде посочено още, че по делото не са ангажирани и доказателства, относими към приложение на нормата на чл. 293, ал. 3 от ТЗ, нито такива, установяващи съвпадането на насрещни писмени волеизявления в отделни документи, които документи обективират предложение за сключване на договор и приемане на предложението от дружеството — ответник.

Твърди се, че с оглед така установеното, при евентуално изричното оспорване на ответника, че не е налице писмен договор с ищцовото дружество, при липсата на доказателства, включително и за действия по плащане евентуално на топлинна енергия от ответника за предишен период или за такива от които да се обоснове прилагане на чл. 293, ал.3 ТЗ, не може да се приеме, че страните са обвързани от договор за продажба на топлинна енергия за небитови нужди.

Тук следва да се посочи, че за разлика от хипотезата на договор за търговска продажба на топлинна енергия за небитови нужди, в хипотезите на договор за търговска продажба на топлинна енергия за битови нужди същият се счита за сключен с конклюдентни действия - арг. чл. 150, ал. 1 от Закона за енергетиката (ЗЕ), т.е. писмена форма не е предвидена. В този случай

топлопреносното предприятие задължително публикува одобрените от комисията общи условия най- малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване, като общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите - арг. чл. 150, ал. 2 ЗЕ. В този случай договорната връзка се предполага по силата на закона, тъй като съгласно чл. 153, ал. 1 Закона за енергетиката (чл. 106а, ал. 4 ЗЕЕЕ /отм/) всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение са потребители на топлинна енергия; чл. 150 ЗЕ постановява, че продажбата на топлинна енергия от топлопреносно предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие. Това обаче не важи за възникване на договорното правоотношение с „небитовите клиенти“, тъй като спрямо тях не са приложими публикувани ОУ за продажба на топлинна енергия за битови нужди по чл.150, ал.1 от ЗЕ, а се изисква изрично сключването на писмен договор.

Твърди се, че с разпоредбите на чл. 156 ЗЕ за уреждане на отношенията между топлопреносното предприятие и потребителите/клиентите на топлинна енергия в сгради - етажна собственост е утвърден принцип за реално доставената на границата на собствеността топлинна енергия. Всеки потребител дължи заплащане на реално потребената въз основа на отчетени единици топлинна енергия от средствата за дялово разпределение, монтирани на отоплителните тела в жилището и съответна част от стойността на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация, получена по изчислителен път. Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал.1 от ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ /чл. 139 - чл. 148/ и Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването, като топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите /чл. 142, ал.2 от ЗЕ/.

Твърди се, че за да дължи едно лице цената на топлинната енергия на

договорно основание следва да бъде установено, че то е използвало топлинна енергия за небитови нужди - въз основа на сключен писмен договор, или за собствени битови нужди като собственик или ползвател на вещно основание - в който случай договорната връзка се предполага по силата на закона, без да е необходимо писмена форма /чл.150 от ЗЕ/. Анализът на действащата през процесния период нормативна уредба предвижда две алтернативни основания, при които такова договорно отношение възниква- писмен договор по чл.149 от ЗЕ или наличие на право на собственост или на вещно право на ползване върху самостоятелен обект в топлоснабдена сграда- етажна собственост-чл.153, ал.1 от ЗЕ. Тази хипотеза е приложима, доколкото относно доставката на топлинна енергия до определен топлоснабден имот няма сключен писмен договор по чл.149 от ЗЕ, явяващ се по правило основен източник на облигационните правоотношения. Сключването на писмен договор при условията на договорна автономия /чл.8 и чл.9 от ЗЗД/ е приложимо и в областта на продажбата на топлинна енергия, като чл.149, ал.1 от ЗЕ изрично предвижда, че продажбата на топлинна енергия се извършва въз основа на писмени договори при общи условия, сключени между топлопреносно предприятие и клиенти на топлинна енергия за небитови нужди- т.3, съответно - между доставчика на топлинна енергия и клиентите /потребителите/ в сграда- етажна собственост- т.6. При наличието на такъв договор, сключен относно доставката на топлинна енергия в процесния имот, е без значение дали освен страната по така възникналото договорно правоотношение /клиент, потребител/ има и друго лице, притежаващо вещни права върху имота. /Решение по гр.д.№ 8154/2016 г.- СГС, ГК, IV- Б с-в/.

Твърди се, че след като страните не са сключили писмен договор, съгласно изискването на чл. 149, ал.1, т.3 от ЗЕ, между тях липсва възникнало валидно облигационно правоотношение по продажба на топлинна енергия, по силата на което да бъде ангажирана договорната отговорност на ответника за заплащане на претендираните суми. Ето защо, като не е установен източник на облигационно договорно отношение между страните, и след като е ползвана услугата за топлоснабдяване на процесния имот, ответникът дължи сумите за използвана топлинна енергия на основание чл. 55 от ЗЗД.

Предвид гореизложеното, между ответното дружество и „Топлофикация- Плевен АД не е бил подписан договор за продажба на

топлинна енергия, въпреки че дружеството е изпратило писмо-покана до длъжника за сключване на такъв и за изплащане на цената на доставената топлинна енергия, но същият не е изпълнил доброволно задълженията си. Твърди се, че поради тази причина ответното дружество „Милениум фин“ ООД се е обогатило без основание за сметка на дружеството-ищец.

Твърди се, че ответникът е използвал доставяната от ищцовото дружество топлинна енергия и не е погасил задълженията си, с което се е обогатил за сметка на „Топлофикация-Плевен“ АД до размера на обедняването, възлизащо общо на стойност 431,83 лв.

Ответникът „Милениум фин“ ООД с ЕИК ***, на когото исковата молба и приложенията са връчени на основание чл.50, ал.2 от ГПК, не е депозирал писмен отговор в установения от закона едномесечен срок.

Ищецът „ТОПЛОФИКАЦИЯ - ПЛЕВЕН“ АД - гр.Плевен е направил искане за постановяване на неприсъствено решение.

Съдът констатира, че на ответника „Милениум фин“ ООД с ЕИК *** са редовно връчени при условията на чл.50, ал.2 от ГПК преписи от исковата молба и доказателствата, но не е постъпил в срок писмен отговор на исковата молба. Ответникът не се представлява от законния или упълномощен процесуален представител в открито съдебно заседание, за което е редовно призван. Не е направил и искане делото да се разглежда в отсъствие на негов представляващ.

Като взе предвид горното, съдът намира, че са налице предпоставките по чл.238, ал.1 от ГПК.

Съдът констатира, че на страните са указани последиците от неспазване сроковете за размяна на книжа и от неявяването им съдебно заседание, както и че предявеният иск, предмет на делото е вероятно основателен с оглед на посочените в исковата молба обстоятелства и представените доказателства. Поради това, съдът намира, че са налице и предпоставките на чл.239, ал.1 от ГПК.

Предвид горното следва да бъде постановено неприсъствено решение, с което се уважи исковата претенция.

При този изход на делото и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, съдът намира, че следва да присъди разноските на ищеца, възлизащи общо в размер

на 150лв. за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение.

По изложените съображения, и на осн. чл 238 и чл.239 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, „МИЛЕНИУМ ФИН“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление *** представлявано от М.Б.Я. и С.П., да заплати на „ТОПЛОФИКАЦИЯ- ПЛЕВЕН” АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от Йордан Василев Василев, **сумата от 431,83 лв.**, представляващи стойността на доставена топлинна енергия и услуга дялово разпределение до имот, находящ се в *** за периода от 01.10.2021 год. до 30.04.2023 год., с която ответника неоснователно се е обогатил за сметка на обедняването на ищеца, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба 24.11.2023год. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА, на основание чл.78 ал.1 от ГПК, „МИЛЕНИУМ ФИН“ ООД с ЕИК ***, **ДА ЗАПЛАТИ** на „ТОПЛОФИКАЦИЯ- ПЛЕВЕН” АД с ЕИК ***, **сумата от 150лв.**, представляваща деловодни разноски.

Решението се постановява при наличие на предпоставките по чл.238 и чл.239 от ГПК.

Решението не подлежи на обжалване.

Да се връчи неприсъственото решение на страната, срещу която е постановено, като ѝ се укаже наличието на възможност за отмяна на постановения съдебен акт по чл. 240 от ГПК.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____